

- 2) Czy sąd państwa członkowskiego, w którym został złożony drugi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, rozpatrujący skargę na podstawie art. 27 rozporządzenia Dublin – a zatem odpowiedzialny za dokonanie oceny przekazania na terytorium Unii, lecz nie za rozstrzygnięcie wniosku o udzielenie ochrony – powinien ocenić, że istnieje ryzyko pośredniego odesłania (refoulement) do państwa trzeciego, w przypadku gdy państwo członkowskie, w którym złożono pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, dokonało odmiennej oceny pojęcia „ochrony wewnętrznej” w rozumieniu art. 8 dyrektywy 2011/95/UE (¹)?
- 3) Czy ocena [ryzyka] pośredniego odesłania (refoulement), wynikająca z odmiennej wykładni potrzeby „ochrony wewnętrznej” między dwoma państwami członkowskimi, jest zgodna z art. 3 ust. 1 (część druga) rozporządzenia i z ogólnym zakazem decydowania przez obywateli państw trzecich o wyborze państwa Unii, w którym zostanie złożony wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania:
- a) czy ocena istnienia [ryzyka] pośredniego odesłania (refoulement) dokonana przez sąd państwa, w którym wnioskodawca złożył drugi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej po oddaleniu pierwszego wniosku, wymaga zastosowania klauzuli zawartej w art. 17 ust. 1, zdefiniowanej w rozporządzeniu jako „klauzula dyskrecjonalna”?
- b) jakie kryteria powinien zastosować sąd, do którego wniesiono środek zaskarżenia [na podstawie] art. 27 rozporządzenia, aby móc ocenić ryzyko pośredniego odesłania (refoulement), oprócz kryteriów określonych w rozdziale III i IV, biorąc pod uwagę, że ryzyko to zostało już wykluczone przez państwo, które rozpatrywało pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München
(Niemcy) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – KP / TV i Gemeinde Bodman-Ludwigshafen**

(Sprawa C-256/21)

(2021/C 278/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: KP

Strona pozwana: TV, Gemeinde Bodman-Ludwigshafen

Pytania prejudycjalne

Czy art. 124 lit. d) i art. 128 rozporządzenia 2017/1001 (¹) należy interpretować w ten sposób, że sąd w sprawach unijnych znaków towarowych jest uprawniony do orzekania o unieważnieniu prawa do unijnego znaku towarowego dochodzonym w drodze roszczenia wzajemnego w rozumieniu art. 128 rozporządzenia 2017/1001 również po tym, jak oparte na unijnym znaku towarowym powództwo w przedmiocie naruszenia w rozumieniu art. 124 lit. a) zostało skutecznie cofnięte?

(¹) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).